

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เกี่ยวกับการให้ความสำคัญในการกำหนดจุดประสงค์ การใช้วิธีสอน การใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอน และการใช้วิธีวัดและประเมินผล การเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรม เรื่อง การตกทายและการอ่าลา การแต่งกาย เวลา ที่อยู่อาศัย อาหาร และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ เกี่ยวกับ เรื่องดังกล่าว

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย หนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรม และ การสร้างเครื่องมือในการวิจัย หลังจากนั้นได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด โดยใช้คำถามแบบตรวจสอบคำตอบเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า เพื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรม และคำถามปลายเปิดเพื่อถามขอเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรม แล้วนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้บริหารจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาที่มีชั่วโมงบางประการจริงจำนวน 20 คน นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ หลังจากนั้นจึงได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูโรงเรียนรัฐบาล 155 ชุด และครูโรงเรียนราษฎร์ 155 ชุด รวม 310 ชุด ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนมาจากครูโรงเรียนรัฐบาล 129 ชุด และจากครูโรงเรียนราษฎร์ 120 ชุด รวม 249 ชุด คิดเป็นร้อยละ 80.32

ต่อจากนั้นจึงได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยนำข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาหาการวิเคราะห์ นำข้อมูลที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที (t-test) และนำเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถามมาหาความถี่ เสนอตามลำดับจากข้อเสนอแนะที่มีความถี่มากไปหาข้อที่มีความถี่น้อย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมหรือสรุปได้ดังนี้

1. เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 5 - 10 ปี และมีจำนวนคาบที่สอน 16 - 20 คาบต่อสัปดาห์ ครูโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง และครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง รวมทั้ง 2 ประเภทส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. ความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมพบว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่เห็นควยน้อยในการให้ความสำคัญต่อการกำหนดจุดประสงค์ การใช้วิธีสอน การใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอน และการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรม เรื่องการหักท่าย และการอ่าลา การออกกำลังกาย เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหาร

2.1 เมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลพบว่า

2.1.1 จุดประสงค์ที่ครูโรงเรียนรัฐบาลให้ความสำคัญมากคือ "ฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วพุกตามไถ่ถุกของ" "ฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วตอบคำถามไถ่" ในการเรียนการสอนเรื่องการหักทหายและการอ่าลาและเวลา และจุดประสงค์ที่ให้ความสำคัญน้อยที่สุดคือ "พุกบรรยายภาพไถ่" และ "อ่านบทรอยกรองแล้วตอบคำถามไถ่" ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย

2.1.2 วิธีสอนที่ครูโรงเรียนรัฐบาลใช้มากคือ "อธิบายความแตกค่างของศัพท์ที่ใช้ในสังคมไทยและสังคมเจาของภาษา" และ "ตั้งคำถามเกี่ยวกับรูปภาพเพื่อหาความแตกค่างทางวัฒนธรรม" ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย และ "ใช้รูปภาพสอนความหมายศัพท์" ในการเรียนการสอนเรื่องเวลา

2.1.3 กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูโรงเรียนรัฐบาลใช้มากคือ "อ่านข้อความหรือบทสนทนาในบทเรียนแล้วตอบคำถาม" และ "ฟังเทปบทสนทนาแล้วฝึกพุกตาม" ในการเรียนการสอนเรื่องการหักทหายและการอ่าลา และกิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ใช้น้อยที่สุดคือ "กุสโลก์เกี่ยวกับวัฒนธรรมแล้วตอบคำถาม" "กุสโลก์หรือภาพบนครเกี่ยวกับวัฒนธรรมแล้วให้อภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกัน" ในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมทั้งหา

2.1.4 วิธีวัดและประเมินผลที่ครูโรงเรียนรัฐบาลใช้มากคือ "ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกจากตัวเลือก" ในการเรียนการสอนเรื่องการหักทหายและการอ่าลา และวิธีวัดและประเมินผลที่ใช้น้อยที่สุดคือ "ให้นักเรียนท่องโคลงเจาของภาษา" และ "ให้นักเรียนแสดงละครสั้น ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรม" ในการวัดและประเมินผลหัวข้อวัฒนธรรมทั้งหา

2.2 เมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูโรงเรียนราษฎร์พบว่า

2.2.1 จุดประสงค์ที่ครูโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญมากคือ "ฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วพุกตามไถ่ถุกของ" ในการเรียนการสอนเรื่องการหักทหายและการอ่าลา และจุดประสงค์ที่ให้ความสำคัญน้อยที่สุด คือ "อ่านบทรอยกรองแล้วตอบคำถาม" ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย

2.2.2 วิธีสอนที่ครูโรงเรียนราษฎร์ใช้มากที่สุดคือ

"อธิบายความแตกต่างของศัพท์ที่ใช้ในสังคมไทยและสังคมเจ้าของภาษา" "ใช้ปริบทเพื่อให้นักเรียนเกาความหมายศัพท์" ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย และ "ใช้รูปภาพสอนความหมายศัพท์" ในการเรียนการสอนเรื่องเวลา และวิธีสอนที่ใช้น้อยที่สุดคือ "ตั้งคำถามเกี่ยวกับรูปภาพเพื่อหาความแตกต่างทางวัฒนธรรม" ในการเรียนการสอนเรื่องเวลา

2.2.3 กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครู

โรงเรียนราษฎร์ใช้มากที่สุดคือ "ผังเทปทสนทนาและฝึกหัดถาม" ในการเรียนการสอนเรื่องการตกทายและการอ่าลา และ "อ่านข้อความหรือบทสนทนาในบทเรียนแล้วตอบคำถาม" "กุสโลกหรือภาพยนตร์เกี่ยวกับวัฒนธรรมแล้วให้อภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกัน" ในการเรียนการสอนเรื่อง การแต่งกาย

2.2.4 วิธีวัดและประเมินผลที่ครูโรงเรียนราษฎร์

ใช้มากที่สุดคือ "ให้นักเรียนเติมคำหรือข้อความในประโยค" ในการเรียนการสอนเรื่องการตกทายและการอ่าลา และ "ให้นักเรียนเปรียบเทียบอุปนิสัยและวัฒนธรรมของคนไทยกับเจ้าของภาษา" ในการเรียนการสอนเรื่องอาหาร

3. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์พบว่า

3.1 ครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมเรื่องการตกทายและการอ่าลา เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหาร ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ให้ความสำคัญในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลให้ความสำคัญน้อยในการกำหนดให้นักเรียน "หึงข้อความหรือบทสนทนาแล้วหัดถามไถ่" "หึงข้อความหรือบทสนทนาแล้วตอบคำถามไถ่" ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญน้อยที่สุด

3.2 ครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมเรื่องการหักท่ายและการอ่าลา เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหารไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ใช้วิธีสอนในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลเห็นควมน้อยในการ "ใช้บริบทเพื่อให้นักเรียนเฝ้าความหมายศัพท์" "สอน เสียง ศัพท์ โดยสร้างก่อนหัวข้อวัฒนธรรม" ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์เห็นควมมาก

3.3 ครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอนในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมเรื่องการหักท่ายและการอ่าลา การแต่งกาย เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหารไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.4 ครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีวัดและประเมินผลในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมเรื่องการหักท่ายและการอ่าลา การแต่งกาย เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหาร ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องความถี่เห็นของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์แสดงให้เห็นว่า ครูระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมการเรียนการสอนวัฒนธรรม การที่ครูส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมวัฒนธรรมนี้ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้การสอนไม่ประสบผลก็ ดังที่ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1981:326) กล่าวว่า ครูคือ เป็นบุคคลที่แตกต่างทางวัฒนธรรม ครูที่ได้รับการเตรียมมาดี จะสามารถนำความรู้

เกี่ยวกับวัฒนธรรมเข้าสู่การเรียนไต่ทุกแห่งทุกมุม และนักเรียนจะซึมซับความรู้
ในทุกทาง ซึ่งสอดคล้องกับ แมรี ลูซี จารามิลโล (Mari - Luci Jaramillo
-1973 :51-59) ที่กล่าวว่า "ไม่ว่าจะเป็นการสอนภาษาที่สองในประเทศ
ของตนเอง หรือไปสอนในต่างประเทศก็ตาม การเข้าใจความแตกต่างระหว่าง
วัฒนธรรมมีความสำคัญเท่ากับการมีหลักสูตรชั้นที่ หรือมีวิธีการสอนที่ดี ๆ"

2. จากข้อมูลที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลและ
ครูโรงเรียนราษฎร์ เกี่ยวกับการ เรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในหนังสือเรียน
ภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เห็นด้วยอยู่ใน
การให้ความสำคัญต่อการกำหนดจุดประสงค์ การใช้วิธีสอน การใช้กิจกรรม
และอุปกรณ์การเรียนการสอน การใช้ชีวิตและประเมินผลในการเรียน
การสอนหัวข้อวัฒนธรรม เรื่องการทักทายและการอำลา การแต่งกาย เวลา
ที่อยู่อาศัย และอาหาร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูไม่รู้ว่าจะสอนอะไร นอกจาก
เนื้อหาซึ่ง เน้นไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ เคนเน็ท ครอฟ (Kenneth
Croft 1980:532) กล่าวว่า "เรามีทั้งเทคนิคและหลักในการสอนวัฒนธรรม
เรามีเหตุผลว่าทำไมจึงต้องสอนวัฒนธรรม สอนอย่างไร ที่ไหน เมื่อไร แต่
สิ่งที่เราขาดคือ เราไม่รู้ว่าเราจะสอนอะไร" และที่ ยี อาร์ ทักเคอร์ และ
กิบเบิลยู อี แลมเบิร์ต (G. R. Tucker and W.R. Lambert 1973:246)
กล่าวว่า "ค่านิยมและขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ของเจ้าของภาษา
ถูกมองข้ามไป หรือหากจะมีการสอนก็สอนแค่เพียงให้ชินชื่อว่าได้สอนเท่านั้น"
หรืออาจเป็นเพราะ ไม่มีเวลาพอ หรือความเชื่อที่ว่านักเรียนจะเรียนรู้
วัฒนธรรมได้ภายหลัง หรือความคิดที่ว่า วัฒนธรรมไม่เกี่ยวข้องกับภาษา

2.1 จากการพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นของ
ครูโรงเรียนรัฐบาล พบว่า

2.1.1 ครูโรงเรียนรัฐบาลให้ความสำคัญมากในการกำหนด
ให้นักเรียน "ฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วพูดตามใจ" และ "ฟังข้อความ
หรือบทสนทนาแล้วตอบคำถามใจ" ในการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมเรื่อง
การทักทายและการอำลา และ เวลา เพราะการทักทายและการอำลา และ
เวลานี้เป็นหัวข้อวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเรียนโดยทั่วไปในบทแรก ๆ

ซึ่ง เนลสัน บรูค (Nelson Brook 1964 :90) ได้จัดทำข้อวัจนธรรมนี้ไว้เป็นอันดับแรก ๆ เช่นกัน และครูโรงเรียนรัฐบาลให้ความสำคัญน้อยที่สุดในการกำหนดให้นักเรียน "พูดบรรยายภาพโต" และ "อ่านบทร่ายกรองแล้วตอบคำถาม" อาจเป็นเพราะครูโรงเรียนรัฐบาลเห็นว่า การพูดบรรยายภาพเป็นเรื่องยากเพราะนักเรียนต้องเลือกใช้โครงสร้างภาษาเอง หรือเป็นเพราะไม่มีเวลาพอที่จะให้นักเรียนในชั้นซึ่งมีจำนวนมากพูดไปทุกคน และบทเรียนซึ่งเป็นร่ายกรองเกี่ยวกับการแต่งกายเป็นสิ่งที่หายาก

2.1.2 ครูโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ "ใช้รูปภาพสอนความหมายศัพท์" ในการเรียนการสอนเรื่อง เวลา และ "อธิบายความแตกต่างของศัพท์ที่ใช้ในสังคมไทยและสังคมเจ้าของภาษา" "ตั้งคำถามเกี่ยวกับรูปภาพเพื่อหาความแตกต่างทางวัฒนธรรม" ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกายมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้รูปภาพประกอบการสอนเป็นวิธีสอนที่คุ้นกันแพร่หลายเนื่องจากรูปภาพเป็นสื่อการสอนที่หาง่าย และ วิลกา เอ็ม รีเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 277) แนะนำว่า รูปภาพเป็นสื่อการสอนที่ดีในการสอนวัฒนธรรม

2.1.3 ครูโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ "ให้นักเรียนฟัง เทปทสนทนาและฝึกพูดตาม" "อ่านข้อความหรือบทสนทนาในบทเรียนแล้วตอบคำถาม" ในการเรียนการสอนเรื่องการตกทายและการอำลามาก ซึ่งเป็นเพราะสื่อการสอนประเภทนี้หาได้ง่ายและสะดวกในการใช้

2.1.4 ครูโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ใช้วิธีวัดและประเมินผลโดยให้นักเรียน "เลือกคำตอบที่ถูกจากตัวเลือก" ในการเรียนการสอนเรื่องการตกทายและการอำลามาก อาจเป็นเพราะครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่คุ้นเคยกับการออกข้อสอบแบบปรนัย และหนังสือเรียนทั่วไปมักจะมีข้อทดสอบประเภทนี้ปรากฏอยู่เสมอ แต่พบว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่กำหนด "ให้นักเรียนท่องโคลงเจ้าของภาษา" และ "ให้แสดงละครสั้น ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรม" ในการวัดและประเมินผลข้อวัจนธรรมทั้งห้าน้อยที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะโคลงที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมมีอยู่น้อย ส่วนการแสดงละครสั้น ๆ นั้น ครูคงใช้เวลามากเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่งประโยคที่ใช้สนทนา ตรวจแก้ไข และแสดงละครในเวลาเรียน

2.2 เมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นของครู
โรงเรียนราษฎร์ พบว่า

2.2.1 ครูโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญมากในการกำหนด
ให้นักเรียน "ฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วพูดตามไต่ถามของ" ในการเรียน
การสอนเรื่องการตกทายและการอ่าน อาจเป็นเพราะครูโรงเรียนราษฎร์
เห็นว่าหัวข้อวัฒนธรรมเรื่องนี้มีปรากฏในบทเรียนบทแรก ๆ

2.2.2 ครูโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีสอนต่อไปนี้มากคือ
"อธิบายความแตกต่างของศัพท์ที่ใช้ในสังคมไทยและสังคมเจ้าของภาษา
"ใช้บริบทเพื่อให้นักเรียน เคารพความหมายศัพท์" ในการเรียนการสอนเรื่อง
การแต่งกาย และ "ใช้รูปภาพสอนความหมายศัพท์" ในการเรียนการ
สอนเรื่อง เวลา ซึ่งอาจเป็นเพราะวิธีสอนดังกล่าว เป็นวิธีที่สอนไต่ถาม
และครูโรงเรียนราษฎร์ใช้วิธีทั้งคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ เพื่อหาความแตกต่าง
ทางวัฒนธรรมในการเรียนการสอนเรื่อง เวลานั้นน้อยที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะ
วิธีนี้ทำไต่ถาม และครูอาจเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่อง เวลาด้วยวิธีอื่น

2.2.3 ครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ใช้กิจกรรมและอุปกรณ์
การเรียนการสอนต่อไปนี้มาก คือ ให้นักเรียน "ฟัง เทปและฝึกพูดตาม "
ในการเรียนการสอนเรื่องการตกทายและการอ่าน "อ่านข้อความหรือบทสนทนา
แล้วตอบคำถาม" "ดูสไลด์หรือภาพยนตร์ เกี่ยวกับวัฒนธรรมแล้วแสดงความคิดเห็น
ร่วมกัน " ในการเรียนการสอนเรื่องการแต่งกาย ทั้งนี้อาจเป็นที่ ปัจจุบัน
เทปบทสนทนาเกี่ยวกับการตกทายและการอ่านมีอยู่มาก ส่วนข้อความหรือ
บทสนทนา หรือ สไลด์ หรือ ภาพยนตร์ เกี่ยวกับวัฒนธรรมเรื่องการแต่งกาย
ซึ่งอาจเป็นเพราะข้อความหรือบทสนทนา เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีอยู่มากในหนังสือเรียน
และในวารสารภาษาอังกฤษโดยทั่วไป นอกจากนี้สถาบันสอนภาษาอังกฤษ
เช่น บริษัทสเคอชิลด์ยังส่งเสริมให้นักเรียนให้ยืมสไลด์ หรือภาพยนตร์

2.2.4 ครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ ใหนักเรียน " เก็บคำหรือข้อความในประโยค" ในการวัดและประเมินผล เรื่องการทักทายและการอำลา "ใหนักเรียน เปรียบเทียบอุปนิสัยและวัฒนธรรมของคนไทยกับเจ้าของภาษา" ในการวัดและประเมินผลเรื่องอาหาร มาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เป็นการวัดผลที่ครูโรงเรียนราษฎร์เห็นว่า วัดผลโดยตรงความมุ่งมั่นหมายที่วางไว้

3. การเปรียบเทียบความคึกเห็น เกี่ยวกับการให้ความสำคัญในการกำหนดจุดประสงค์ การใช้วิธีสอน การใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียน การสอน และการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในการเรียนการสอน เรื่องการทักทายและการอำลา การแต่งกาย เวลา ที่อยู่อาศัย และอาหาร ของครูโรงเรียนรัฐบาลและครูโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนพมาศ รัตนปริกากุล (2524 : 84 - 5) ที่พบว่า สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเป็นเพราะครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันจึงดำเนินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน หรืออาจเป็นเพราะครูส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการอบรม การเรียนการสอนวัฒนธรรม จึงมีความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน หัวข้อวัฒนธรรมในหนังสือเรียนไม่แตกต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอเสนอแนะ

สำหรับผู้บริหาร

1. ควรส่งเสริมและจัดให้มีการอบรมการ เรียนการสอนทาง กำน วัฒนธรรม เพื่อให้ผู้สอนภาษาอังกฤษมีความรู้ความเข้าใจจุดประสงค์ของหลักสูตร ว่า การ เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษานั้น เป็นการ เรียนการสอน เพื่อให้เกิด ความเข้าใจอันดีระหว่างผู้เรียนภาษาที่สองกับเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียน บอมนับความแตกต่างทางวัฒนธรรม และรู้ว่าวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มชนมี เอกลักษณะเฉพาะกลุ่ม และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษาแก่ ผู้สอน

2. ควรส่งเสริมและสนับสนุนครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการ จัด กิจกรรรมการ เรียนการสอนที่มุ่ง เน้นใหม่ัก เรียนใช้ภาษา โดยคำนึงถึงความ เหมาะสมและความถูกต้องความวัฒนธรรมเจ้าของภาษา เช่น การฝึกพูดหรือ เขียนบทสนทนา ระหว่างคนสองคนที่มีฐานะทางสังคมต่างกัน เขียนบทความ เกี่ยวกับวันสำคัญ ๆ เขียนโฆษณา เป็นต้น

3. ควรส่งเสริมและสนับสนุนครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการ อบรม กานการผลิตและการใช้สื่อการสอน เช่น การสร้างแบบฝึกหัดจากข้อความ โฆษณาในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การสร้าง เกมสื่อกิจกรรมที่เน้นใช้ภาษา เป็นต้น เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร ซึ่งให้ความรู้ กานวัฒนธรรม

สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

1. ครูสอนภาษาอังกฤษควร เข้ารับการอบรมและการชี้แจง เกี่ยวกับ ความสำคัญของวัฒนธรรม เพื่อจะไ้เข้าใจและตระหนักว่า ในการ เรียนรู้ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา นักเรียนจะต้องชวนหาความรู้ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมไทย เพื่อเปรียบ เทียบและหา เหตุผลสนับสนุนความเป็น เอกลักษณะของ ไทยและ เจ้าของภาษาไปพร้อมกัน มิได้ศึกษาวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา เพียง อย่างเดียว ปัจจุบันโอกาสในการพบปะกับเจ้าของประเทศ และการแลกเปลี่ยน

ความรู้ทางวัฒนธรรมมีมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษจะถ่องรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอย่างกว้างขวาง เพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาที่สองให้มีความหมายที่ถูกต้องและเป็นที่เข้าใจจริงกัน

2. ครูควรให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมไทยเลือกบทความ เพลง บทร้อยกรอง บทสนทนาที่แสดงวัฒนธรรมในกานต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเรียนไ้รู้มีความรู้ทางวัฒนธรรมและความรู้การใช้ภาษาไปพร้อมกัน

3. ครูควรจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม เช่น การจัดนิทรรศการวันสำคัญ ๆ การสาธิตวิธีรับประทานอาหารของเจ้าของภาษา เป็นต้น และควรผลิตสื่อการสอนหรือหาแหล่งข้อมูลที่จะนำมาจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้วัฒนธรรม เช่น หนังสือ ฟิล์มสทริป หรือฟิล์มภาพยนตร์ จากห้องสมุดสมาคมักเรียน เกาออเมริกา หรือบริติช เคานซิล เป็นต้น

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์หนังสือเรียนว่า เอื้อต่อการเรียนรู้วัฒนธรรมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด
2. ควรมีการศึกษา เนื้อหาทางวัฒนธรรม เพื่อนำมาจัดทำคู่มือการสอนต่อไป

